

"Als een mes door mijn boterbabbelaar..."

ALS EEN MES DOOR MIJN BOTERBABELAAR...

Het moest verboden worden. Gewoon niet normaal! Wat de mensen allemaal durven schrijven van uit hun eige! Alsof je een emmer leegt gooit! De mensne willen verhalen die opbouwen! Geen smeerlapperij. Neem nou die vunzigheid van Fred van der Wal! Daar wordt op elke pagina wel zes keer geneukt. En wordt er niet geneukt is het weer een horrorstory of een zootje perverten. De hellehond is los. En dat ie een behahaha zo lekker vindt om aan te gorden en gedomineerd te worden door de vrouw hoeven wij toch niet te weten? Hebben wij dan niet te maken met een rasechte psycho? Volgens ons namelijk wel. Dat is toch gewoon niet normaal? Die meneer gaat te keer als eene beest en geeft zich met zijn boterduimpje af met Jan en Alleman zeggen ze.

Zelfportret zomer 2013 Couloutre als Mean and Moody Melancholy Baby met Meloenen. Over Boterbabbelaars gesproken...

Het is toch ook je reinste pornografologie wat er geschreven wordt door die geperve teerde Fred van der Wal met zijn zak vol pervetine en guichelheil.

Geef mij maar de gezonde gewoontes binnen het polygamistische stamverband waar wij blanken zo veel van kunnen leren

Krikken tot je kapselbanden tot in je liezen kraken. Scheurwater stroomt over. Gekabbel èn gekwijlebabbel. Normale zaak.

De gekoeleurde medemens geeft trouwens veel jolijt.

Kunnen we nog wat van leren.

Paaldansen.

Boksen.

Basketballen.

Olievaten drummen.

Break dance in een breukband.

Zie je één neger? Stoned in the streets. Let it all hang out.

Eén Soewarte Piet -ik wil helemaal niet discrimineren- is een schouwspel, met twee is het kermis in de Rollercoaster en met drie circus.

Ik hoor een weblogster al weer kermen dat ze naar het Centrum Voor Discriminatie gaat, omdat het niet zou moeten mogen wat er allemaal geschreven wordt aan smeer lapperij door die kunstenaars. De nieuwe preutsheid. Terwijl wij al laang hebben gekozen in het maatschappelijk bestel voor anarchosexuologische levenswijzes.

Ode aan de One Night Stand.

Het enige geluk ligt in de seksjuwelen slavernij. Dominantie èn onderdanigheid. Zwiepend zwepend en van je klits lets klandere van de ene bil op dá andere. De mystificaties en oeroude esoteriese rituelen van eros en thanatos gaan helemaal los.

De mystiek van het Westers kapitalisme is sex, sex en nog eens sex.

Get your kicks on route sixty six en van route sixty six naar Route Soissant Neuf met een juf is een sluiproute.

A tiger by the tail. De kracht van de slang.

Kunnen de mensen allemaal niks aan doen als ze die weg kiezen.

Wat beweegt de gekoeleurde medemens? Kunst ind Kultur? Welnéé!

Paaldansen, rappen, bungy jumpen, boksen, basketballen en break dancing rond tollend op hun botte schedel tot die rood gloeiend aan loopt.

Amerikaanse achterbuurt cultuur.

Krijgen ze mee van huis uit in de slums.

Dat noem ik pas echt Economische crisis met een hoofdletter E. in heel Nederland, kleine bekrompen kolereiland.

Er zijn er gewoon te veel.

Ze zouden de mensen gewoon bij het minste of geringste door de gehaktmolen moeten draaien, zo'n multi functioneel poly interpretabel machine op elektriek, geschikt voor snijden, hakken, kneden, citrus persen, smoothies maken, brownies en rondos, roomschuiten en negerzoenen, Jodenkoeken en Friese boterduimpjes ... etc. ...

Ik heb de baby/kinder en dames/heren kleding in een dronken bui, zo goed als nieuw, ook merkkleding en andere spullen van Hendrick er ooit eens doorheen gedraaid om de messen te testen en als je zo'n baby door de shredder zou halen is het even piepen, maar daarna heb je genoeg vlees pulp om worsten van te draaien en weer een mondje minder om te voeden.

Op dat soort gedachten zit ik hele dagen te broeden. Bloedsport.

Ik lijd aan sadistische impulsen zei huisarts Snijdoort en diaken Braackensieck eens en daar moest ik van hem mee klaar komen toen ik naakt op de behandeltafel lag en hij mij met zijn gevoelige vingers mij anaal klaar vingerde.

Een medische behandeling, vergoed door de ziektekosten verzekering, zei hij met een knipoog.

Doktertje voelmeflappies en Likmereet.

Maanden lang zat ik iedere ochtend op zijn spreek uur tot hij een hartaanval kreeg en de pijp uit ging. De polietsies zagen mij als verdachte.

Ik denk wel eens dat ik als huisvrouw niet alleen sadistsiche, maar vooral onder drukte sadomasochistische impulsen heb, zoals iedere geknechte huisvrouw en daar heeft de crisis ook alles mee te maken.

Het was op een avond dat we wel drie flessen zelf gemaakte appelbessenwijn op hadden, dus allebei stomdronken en ik neuriede steeds maar "I'm in the mood for love" en "Honey don't" van Carl Perkins, dat was toen een tophit.

Of was het "Pistol Packin'Mamma"?

Ik keek eens goed naar die befsnor van Hendrick en dat grote domme, boerse hoofd van die gereformeerde aardappel en dacht van: "Gotsalmetruttenbollen, als ik daar nog dertig jaar tegen aan moet kijken ga ik nog liever vandaag aan het gas in plaats van aan de bonte was".

Toen kwam er een duivelse gedachte in mij op als gristenvrouw en heb ik een heftige total mind-fuck gedaan onder invloed van de drank: ik liet hem geloven dat ik bij hem weg zou gaan, om met mijn hartsvriendin verder te gaan als biseksjuweel duootje.

Ik speelde het zo koel als een komkommer.

Ik zei ook nog: Liever gekust door een wijf als een draak, dan gevingerd door jou als kapitein haak, want zo voelde het vaak aan mijn intiem.

Alsof er een mes door mijn zachte boterbabbelaar sneed en dat was nergens voor nodig want ik ben als huisvrouw geen kaatje de weduvrouw, met haar op d'r kut als kabeltouw, tietten als een juttepeer en geil in de broek als wagensmeer en dat weet Hendrick best dat ie niet snel weer een tiepe zoals ik ben zal kunnen scoren met de natste perzik van heel Europa, dat zei mijn ouwe opa ook altijd toen ik nog een tiener was en met zijn klamme jat met die door de nicotine vergeelde vingers en rouwranden aan zijn nagels mijn slipje in ging bij tijd en wijle terwijl hij vrees'lijk begon te kwijlen. Ouwe mannen zijn vieze mannen anders waren ze nooit zo oud geworden.

De bedoeling van de mind-fuck was om Hendrick zich wanhopig te doen voelen, hem te laten voelen dat hij zonder mij niks is, niet meer dan een ruige deurmat waar ik met mijn high heels over heen wals als een ware Walzing Mathilda.

Hij huilde, jammerde, snikte het uit, knielde voor mij en omvaamde mijn dijen.

Hij was totaal wanhopig.

Hij voelde een diepe angst om de afgrond te worden ingegooid, de bodemloze put waarin de ongelovigen na hun dood zullen worden gekwakt door de Heire der Heirscharen als zij Zijn Zoon niet hebben geaccepteerd en helemaal nat gaan.

Ik wilde hem als een onderdanige slaaf laten smeken, snikken en snokken – hij had me ooit verteld in zijn halfslaap dat hij graag een keer zover gebracht wilde worden op de rnd van het toelaatbare door een vrouw, hij noemde dat doodsangst therapie – en het is me gelukt hoor.

En achteraf was hij me dan ook dankbaar als een onderdanige hond. Ik had hem op rails gezet van een roller coaster aan geestelijke en sexuele foltering.

En daar heb je dan een punt bereikt van waar geen terugkeer meer mogelijk is.

(wordt vervolgd)

© december 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl